

ΕφΘεσ 685/1998

Πρόεδρος: Βασίλειος Ιακωβίδης.

Δικαστές: Φ. Κετσιτζίδης. Ι. Ιωαννίδης (εισηγητής)

Δικηγόροι: Δ. Ζερδελής-Α. Χατζηλίας.

Επειδή, κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 4 του π.δ/τος 180/1979 "περί των όρων λειτουργίας καταστημάτων πωλήσεως οινοπνευματωδών ποτών και κέντρων διασκεδάσεως" ορίζεται ότι απαγορεύεται η καθ' οιανδήποτε ιδιότητα εργασία εις τα εις το άρθρο 1 παρ. 1 του παρόντος διατάγματος κέντρα διασκεδάσεως και καταστήματα άνευ αδείας της αστυνομικής αρχής. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και διά τους παρέχοντες μη εξαρτημένη εργασία, εφόσον η απασχόληση των συνδέεται με την εξυπηρέτηση λειτουργικών αναγκών του κέντρου διασκεδάσεως ή του καταστήματος. Εξάλλου, με την παρ. 3 του αυτού άρθρου και διατάγματος ορίζεται "οι απασχολούντες προσωπικόν άνευ της υπό του παρόντος άρθρου προβλεπόμενης αδείας ως και οι άνευ τούτης εργαζόμενοι τιμωρούνται διά κρατήσεως η προστίμου...". Από τις συνδυασμένες αυτές διατάξεις, που σκοπούν στην προστασία της δημόσιας τάξης, των ηθών και την ασφάλεια των πολιτών και που δεν αντίκεινται στις συνταγματικές διατάξεις για ελευθερία της εργασίας, διότι αυτές δεν αποκλείουν τη θέσπιση περιορισμών που επιβάλλονται από λόγους δημοσίου συμφέροντος, ως προς την άσκηση ορισμένου επαγγέλματος, προκύπτει ότι η σύμβαση την οποία συνάπτει ο τραγουδιστής η ο μουσικός για την παροχή εξαρτημένης εργασίας σε κέντρο διασκεδάσεως ή σε κατάστημα πώλησης οινοπνευματωδών ποτών δίχως να έχει άδεια της αρμοδίας αστυνομικής αρχής είναι άκυρη, γιατί προσκρούει σε απαγορευτική διάταξη νόμου, από την οποία δεν συνάγεται κάτι άλλο και θεωρείται σαν να μη έγινε (άρθρα 174, 180 ΑΚ) και ότι στην περίπτωση αυτή ο εργοδότης, και αν δεν αποδέχεται τις υπηρεσίες του μισθωτού, δεν γίνεται υπερήμερος και συνεπώς δεν είναι υπόχρεος στην καταβολή αποδοχών υπερημερίας, ο δε μισθωτός δεν έχει καμιά αξίωση απο τη σύμβαση αυτή, αλλά μόνον από τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού (ΑΠ 349/1986 ΝοΒ 35.34, ΑΠ 1461/80 ΝοΒ 29.715, ΕφΠατρ 802/86 και 874/85 ΑχΝομ 1987.1989, σελ. 512, 501, αντίστοιχα, ΣΤΕ 3377/1991, αδημοσίευτη). Οι παραπάνω διατάξεις είναι δημόσιας τάξης και αναγκαστικού δικαίου και δεν μπορούν να παραβιασθούν με την αντίθετη βούληση των μερών κατ' άρθρο 183 ΑΚ και η ακυρότητα της συμβάσεως εργασίας λαμβάνεται υπόψη και αυτεπάγγελτα από το δικαστήριο (ΑΠ 661/84 ΔΕΝ 41.282, ΑΠ 271/1975 ΔΕΝ 31.482).

Στην προκείμενη περίπτωση η ενάγουσα δεν επικαλείται στην αγωγή της ούτε και στις πρωτόδικες προτάσεις της, αλλά και περαιτέρω στις προτάσεις της ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου, ότι κατά το χρόνο της πρόσληψής της από την 1η εναγομένη ως τραγουδίστριας και μέχρι της καταγγελίας της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, βάσει της οποίας εργάσθηκε, με την παραπάνω ιδιότητα στο διατηρούμενο κέντρο διασκεδάσεως της 1ης εναγομένης στο ... χιλιόμετρο της οδού, με το διακριτικό γνώρισμα " ." δεν ήταν εφοδιασμένη με άδεια της αρμοδίας αστυνομικής αρχής, ούτε προσκομίζει τέτοια άδεια και ως εκ τούτου η επικαλούμενη απ' αυτήν σύμβαση εργασίας είναι άκυρη και συνακόλουθα, εφόσον στηρίζεται σ' αυτήν η ένδικη αξίωση της ενάγουσας για ημερομίσθια υπερημερίας, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη. Συνεπώς το πρωτόδικο δικαστήριο, το οποίο έκρινε νόμιμη την αγωγή και στη συνέχεια την έκανε δεκτή ως ουσία βάσιμη, έσφαλε και πρέπει, αφού γίνει δεκτός ο σχετικός λόγος της έφεσης και η έφεση ως ουσία βάσιμη, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση και αφού διακρατηθεί η υπόθεση και δικασθεί η

αγωγή (άρθρο 533 Κ ΠολΔ), να απορριφθεί αυτή ως μη νόμιμη και συμψηφισθεί κατά τις διατάξεις των άρθρων 179, 183 Κ ΠολΔ εν όλω η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων και για τους δύο (2) βαθμούς δικαιοδοσίας, διότι εύλογα αμφέβαλλε η ενάγουσα - εφεσίβλητη ως προς την έκβαση της δίκης.